

רע"פ 6237/19 - סמדר דרורי גולן, יעקוב גולן נגד מדינת ישראל-רשות האוכלוסין והגירה

בית המשפט העליון

רע"פ 6237/19

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקשים:

1. סמדר דרורי גולן
2. יעקוב גולן

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל-רשות האוכלוסין והגירה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית הדין הארצי
לעבודה בע"פ 1723-01-17 מיום 7.8.2019, שניתן
על ידי סגן הנשיאה א' איטח, והשופטים ס' דוידוב-
מוטולה ו-מ' שפיצר

בשם המבקשים:

עו"ד זרי חזן; עו"ד דפי שגל

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית הדין הארצי לעבודה (סגן הנשיאה א' איטח, והשופטים ס' דוידוב-מוטולה ו-מ' שפיצר) בע"פ 1723-01-17 מיום 7.8.2019, בגדרו נדחה ערעור המבקשים על הכרעת דינו וגזר דינו של בית הדין האזורי לעבודה תל אביב-יפו (השופטת ע' איצקוביץ) בהע"ז 32403-01-13 מיום 21.6.2016.

2. נגד המבקשים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של העסקת עובד זר שלא כדין וללא ביטוח רפואי, לפי סעיפים 2(א)(2) ו-2(ב)(3) לחוק עובדים זרים, התשנ"א-1991 (להלן: חוק עובדים זרים).
- כעולה מעובדות כתב האישום, בביקורת שנערכה בנכס המוחזק על ידי המבקשים ביום 19.8.2010, נתגלה כי העסיקו עובדת זרה בעבודות משק בית וניקיון למשך כשבועיים, שאף התגוררה בנכס (להלן: העובדת).
- העובדת אינה אזרחית או תושבת ישראל ואף לא הייתה רשאית לעבוד אצל המבקשים, שהעסיקו אותה ללא היתר כדין ומבלי להסדיר עבורה ביטוח רפואי כדין.
3. ביום 21.6.2016 הרשיע בית הדין האזורי את המבקשים לאחר שמיעת ראיות בעבירות המיוחסות להם, תוך שנדחו טענותיהם בדבר טעויות בפרטי הזיהוי של העובדת בדו"ח הפעולה המתעד את הביקורת; "אכיפה בררנית"; "הבטחה מנהלית" אשר לטענתם ניתנה להם במעמד הביקורת, לפיה אם יודו במיוחסלהם ייענשו בקנס מנהלי בלבד בסך 5,000 ש"ח; וכן היעדר היסוד הנפשי הנדרש לביצוע העבירות.
4. בגזר דינו מיום 16.11.2016 קבע בית הדין האזורי מתחם ענישה בטווח הקנסות בסך שבין 8,000 ל-29,200 ש"ח בגין העסקה שלא כדין, ובין 4,000 ל-8,000 ש"ח בגין העסקה ללא ביטוח, לכל אחד מהמבקשים.
- לאחר שפורטו הנסיבות המקלות והמחמירות בעניינם של המבקשים, הושתו על כל אחד קנס בסך 12,000 ש"ח, והתחייבות בסך 58,400 ש"ח לבל יעברו עבירות לפי חוק עובדים זרים למשך שלוש שנים.
5. ערעור המבקשים הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין נדחה בדעת רוב (סגן הנשיאה א' איטח והשופטת ס' דוידוב-מוטולה, נגד דעתו החולקת של השופט מ' שפיצר) בפסק דינו של בית הדין הארצי מיום 7.8.2019.
- בדעת הרוב נקבע כי לא הונחה תשתית ראייתית מספקת בדבר מתן "הבטחה מנהלית" למבקשים, לפיה היה ויודו - לא יוגש נגדם אישום, וכי מכל מקום היא אינה מצדיקה את ביטול כתב האישום או את פסילת הראיות.
6. המבקשים לא השלימו עם פסק הדין, והגישו לבית משפט זה בקשת רשות ערעור. בבקשתם הארוכה, המתפרשת על פני 42 עמודים, נטענו טענות אשר נדונו ונדחו על ידי הערכאות הקודמות.
- בין היתר, נטען כי פסק דינו של בית הדין הארצי נושא "הכרעות משפטיות עקרוניות החורגות מעניינים הפרטי" המצדיקות מתן רשות ערעור, ובכלל זה, כי הפרת "הבטחה מנהלית" גוררת לכל היותר פסילת ראייה הכרוכה בכך; וכי העלאת טענת "הגנה מן הצדק" במועד המאוחר לתחילת המשפט תפחית את הסיכוי לקבלתה.
- עוד נטען, כי יסודות העבירות בהן הורשעו לא הוכחו מעבר לספק סביר, וכי בית הדין הארצי לא הכריע במלוא טענותיהם ולא התחשב בפגיעה בזכויותיהם, ומשכך נגרם להם עיוות דין המצדיק אף הוא מתן רשות ערעור.

7. דין הבקשה להידחות.

8. כידוע, רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן אך ורק במקרים חריגים בהם מתעוררת סוגיה עקרונית החורגת מעניינה הפרטי שלהם, וכן במקרים בהם ישנו חשש מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק קיצוני שנגרם לו.

9. חרף ניסיון המבקשים לשוות כסות עקרונית לטענותיהם, הרי שביסוד הדברים אין מדובר אלא בשאלת יישומן של אמות מידה פסיקתיות מושרשות בטבעלנסיבות עניינים הפרטי בלבד.

כך, בית משפט זה פסק לא אחת כי הפרת הבטחה כלפי נאשם עשויה בנסיבות מסוימות לגרור פסילת ראייה הכרוכה בכך, ובנסיבות קיצוניות וחריגות להביא לביטול כתב-האישום שהוגש נגדו (וראו: ע"פ 4988/08 פרחיני' מדינת ישראל, פ"דסה (1) 626, 645, והמקורות המוזכרים שם).

משמצאו ערכאות קודמות כי אין בנסיבות המקרה דין כדי להצדיק את ביטול כתב האישום או את פסילת הראיות, הרי שבכך למעשה יישמו את ההלכות האמורות.

כמו כן, בניגוד לטענת המבקשים, בית הדין הארצי לא קבע כי אין להידרש לטענת ה"הגנה מן הצדק" מאחר שהועלתה בשלב ההוכחות או כי הטענה "נחלשת" מטעם זה, אלא כי העובדה שהמבקשים הציגו לראשונה גרסה עובדתית אודות ה"הבטחה המנהלית" בשלב ההוכחות, פוגמת במהימנות שיש לייחס לגרסה זו במקרה דין.

10. אף איני סבור כי נגרם למבקשים עיוות דין או אי-צדק שיש בהם כדי להצדיק מתן רשות ערעור.

המבקשים הורשעו בהכרעת דין סדורה ומנומקת, תוך שנקבעו ממצאי עובדה על סמך מכלול הראיות, ובכלל זה ראיות חיצוניות שאינן קשורות ל"הבטחה המנהלית" לה הם טוענים. משכך, ובשים לב להלכה המושרשת כי אין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בממצאי עובדה, לא שוכנעתי כי מתעורר במקרה דין חשש לעיוות דין.

עיון בפסקי הדין של הערכאות הקודמות מלמד כי טענותיהם העיקריות של המבקשים בעניין הרשעתם ובנוגע לפגיעה בזכויותיהם, נדונו ונדחו לגופן.

שופטי בית הדין הארצי אמנם נחלקו בדעותיהם בעניינים אלה, אך הכריעו בדעת רוב להותיר את פסק דינו של בית הדין האזורי על כנו, תוך שנקבע כי אף אם היה מקום לנהוג ביתר זהירות מצד המשיבה, אין בכך כדי לאיין את אחריות המבקשים למעשיהם.

11. משאלו הם פני הדברים – הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו בחשון התש"ף (24.11.2019).

ש ו פ ט
